

intence kondukis stulte. Fariĝante senespera, Hari demandis pri la trajno, kiu foriros je la dek unua, sed la gardisto respondis, ke ne ekzistas iu ajn. Finfine la gardisto marŝis for, murmurante ion pri malŝparo de tempo. Hari forte regis sian panikon. Laŭ la granda horloĝo super la trajnanonctabulo, li havis nur dek minutojn por eniri la trajnon al Porkalo, kaj li havis neniun ideon kiel fari tion; li estis senhelpa meze de stacidomo kun kofro, kiun li apenaŭ povis levi, plenpoŝo da sorĉista mono, kaj granda strigo.

Hagrid evidente forgesis diri al li ion, kion li devis fari, simile al frapeti la trian brikon ĉe la maldekstro por eniri Diagon' Aleon. Li demandis sin, ĉu li devis eltiri sian vergon, kaj komenci la frapeteksploradon de la biletkontrolista budo inter la naŭa kaj deka kajoj.

Ĝuste tiam aro da homoj pasis rekte malantaŭ li, kaj al li trafis kelkaj vortoj de ilia parolo.

“—plena je mogloj, kompreneble—”

Hari giris dorsen. La parolanto estis diketa virino, kiu parolis al kvar knaboj, ĉiuj havantaj flamruĝajn harojn. Ĉiu el ili puŝis antaŭ si kofron kiel tiun de Hari — kaj ili havis *strigon*.

Kun frapanta koro, Hari puŝis sian ĉareton sekvante ilin. Ili haltis kaj ankaŭ li, sufiĉe proksime por subaŭdi kion ili diris.

“Nun, kia estas la kajnumero?” demandis la patrino de la knaboj.

“La naŭa kaj tri kvaronoj!” pepis eta knabino, ankaŭ ruĝhara, kiu tenis ŝian manon, “Panjo, ĉu mi ne povas iri...”

“Vi ne estas sufiĉe aĝa, Ĝina, do silentu. Bone, Persi, vi komencu.”

Iu, kiu ŝajne estis la plej aĝa, marŝis kontraŭ kajoj naŭ kaj dek. Hari rigardis, provante ne palpebrumi pro timo, ke li ne vidos tion — sed ĝuste kiam la knabo atingis la brikon barilon inter la du kajoj, granda amaso da turistoj svarmis antaŭ li, kaj post kiam la lasta tornistro estis forpasinta, la knabo estis malaperinta.

“Fredo^[14], vi sekvu,” la diketa virino diris.

“Mi ne estas Fredo, mi estas Georgo,” diris la knabo. Verdire, sinjorino, vi nomas vin nia patrino? Ĉu vi ne *rekonas*, ke mi estas Georgo?”

“Pardonu min, Georgo, karulo.”

“Mi nur ŝercas, mi estas Fredo,” diris la knabo, kaj li ekis for. Lia ĝemelo vokis al li, ke li hastu, kaj li evidente faris tiel, ĉar post momento li estis for — sed kiel li faris tion?

Nun la tria frato marŝis vigle kontraŭ la barilo — li estis preskaŭ tie — kaj tiam, subite, li ne estis ie ajn.

Ne estis alia rimedo.

“Pardonu min,” Hari diris al la diketa virino.

“Saluton, karulo,” ŝi diris. “Ĉu estas via unua jaro ĉe Porkalo? Ron^[15]